

Ἄφρονες οἱ τὸ πάλαι κατὰ σου, Δημόσθηνες, ἔγνω
ὡς ποτε Θησαυρῶν ἦσαν οἱ Ἀρπαλίων
εἶ γὰρ ἔφυς ποτὲ δωροδόκος, τότε δῶρον ἐκὼν ἀν
εἴλες ὅπερ σφετέραις χερσὶν ἐνεῖμε τύχη.

Μάρτυρες ὅσα κακοὶ κατὰ ῥήτορος ἐψέσαντο
ἠνίδες πάντα βρέτας τάνδρος ἔλεγχον ἔχει
χερσὶ γὰρ ἐν λιθίναῖς ἀγῶνι δὴν ἐθῆκατο χρυσὸν
πιστεύσας, πιστῶς εὖρε φυλακτόμενον.

Δευρὸ μὲ δωροδοκεῖν κλέπτειν τε βοῶντες Ἀθήνας
Ἀρπαλίον θήκην δευρο πάρεστιν ἰδεῖν
ὡς ἀδέκαστον ἐγὼ δήμου σθένης, οὐποτε φαύλας
Θησαυροὺς δρέγω χεῖρας ἐπ' ἄλλοτρίους
λωποδύτας γὰρ ἀνὴρ τις φεύγων ἐνθετο πλήρη
χερσὶν ἑμαῖς βύρσαν, τὴν δ' ὄγ' ἄθικτον ἔχει.

Ὡ κακοί, ἀτρεκέως ὑμᾶς λίθος οὗτος ἐλέγχει
ὡς ἄρα δωροδόκον ῥήτορα φηγαμένους
ὄν γὰρ δεξιτέρῃ Θησαυρὸν ἀνέγγυον ἀγῶνι
τάνδρος ἔθηκεν ἐκὼν, τοῦτον ἄθικτον ἔχει
εὐδῆλον τὸ βρέτας φωνὴν ἀφίξει καθ' ὑμῶν
ὅσοι ἀτιμᾶζετε τλήτε τὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἄλλὰ τί δαιδαλέας πλάσσοντες ἀθῦραματα τέχνης
ἐργασίαν ἄχαριν παίζετε, μουσοπόλοι;

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐκ τρυφερᾶς
ἡλικίας ἀγαπήσας τὰς Ἑλικωνιάδας καὶ ἀκμά-
ζων ἀντηγαπήθη παρ' αὐτῶν καὶ ἤδη, λευκανθί-
ζουσαν κομῶν τὴν πολιάν, δέχεται παρ' αὐτῶν
ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου τὸν ἀσπασμὸν
τῆς ἀγάπης.

ΣΠΗΡ. Π. ΔΑΜΠΡΟΣ.

Οἱ Ἑλληνες συνήθως ἀποδίδομεν πολλήν, καὶ ἴσως
μεῖζονα τοῦ δέοντος, σημασίαν εἰς τὴν περὶ ἡμῶν ἀγα-
θῆν γνώμην τῶν Εὐρωπαίων καὶ ἀνομολογοῦμεν μετ' ἄ-
κρας εὐκολίας χάριτας εἰς πάντα αυτοκαλούμενον μετέλ-
ληνα. Ὑπὸ τὴν γενικὴν δὲ ταύτην ἐπινομίαν περιλαμ-
βάνομεν ἀδιακρίτως καλοὺς καὶ κακοὺς, εἰλικρινεῖς καὶ
ἰδιοτελεῖς, σπουδαίους καὶ κοφύρους. Ἄλλ' ὅταν εἰς τὴν
ὑπηρεσίαν τῆς Ἑλλάδος προσφέρεται κάλαμος ὡς τὸν
τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβού, τοιοῦτο συμβᾶν ἐπιτρέπεται νὰ
λογισθῆ ὡς ἐθνικὸν εὐτύχημα. Ἡ φίλια συγγραφῆς, ὃν
ἡ Γαλλία κλεῖζει ὡς τὸν ἐπιφανέστατον ἀντιπρόσωπον
τῆς γαλλικῆς εὐφρίας μετὰ τὸν Βολταῖρον, δὲν εἶναι καὶ
καθ' ἑαυτὴν βεβαίως μικρὸν ἀπόκτημα ἄλλὰ προσλαμ-
βάνει διπλασίαν ἀξίαν δι' ἡμᾶς, ὅτινες εἰσέτι πονοῦ-
μεν ὅπου μᾶς ἔθιζαν τὰ βέλη τῆς «Συγχρόνου Ἑλλά-
δος» καὶ τοῦ «Βασιλέως τῶν Βουβῶν». Ὁ εἴρων συγ-
γραφεὺς δικαιολογεῖται σήμερον λέγων ὅτι ἐνεπνεύσθη
ἐκ τῆς λατινικῆς παροιμίας qui bene amat bene ca-
stigat ἄλλ' ὁμολογοῦμεν ὅτι μᾶς εὐχαριστεῖ περισσό-
τερον ἡ ἑλληνικὴ παροιμία, ἣν φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖ
σήμερον—«ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται». Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον
ὅτι ὑπῆρxon βέλη, ὧν αἱ πληγαὶ μόνον διὰ τοῦ ἰοῦ τοῦ
τραυματίσαντος σιδήρου θεραπεύοντο. Τὴν ιδιότητα
ταύτην ἀποδίδομεν καὶ εἰς τὴν σατυρικὴν φαρῆτραν τοῦ
Κ. Ἀβού καὶ δὲν ἀμφιβάλουμεν ὅτι ἡ χεῖρ του θὰ ἐκ-
τελῆ θαύματα ἰσάσεως μεθ' ὅσας ὑστογίας προφνεῖ καὶ
ἐπικίνδυνα τραύματα. Πολλάκις μετὰ τὸ νεανικὸν παρά-
πτωμα ἀφίερσε θερμοὺς λόγους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἄλλ' ἡ
ἐπιστολὴ, ἣν ἀρτίως ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς ἀγγλικῶσι
Κ α ι ρ ο ῖ ς , παρῆπιθῆμῶν ὡς πρόεδρος τοῦ «Φιλο-
λογικοῦ Συνεδρίου» ἐν Λονδίῳ, εἶναι ἐν τῇ παιγνιώδῃ
αὐτῆς ὑφῆ μία τῶν εὐγλωττοτάτων ἀπολογιῶν, ὅσαι ἐ-
γράφησαν ὑπὲρ τοῦ ἀδικουμένου Ἑλληνισμοῦ. Ὁ λόγος
τοῦ Κ. Ἀβού ἔχει χάριν καὶ λεπτότητα, ἥτις δὲν ἐπιδέχε-

ται μετάφρασιν· ἀλλὰ θὰ ἐνομιζόμεν ἀληθῆ ἀδικίαν πρὸς
τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν γαλλικὴν, ἐὰν δὲν ἀπειριώμεθα
καὶ τὴν ἀτελῆ ταύτην ἀπομίμησιν τοῦ πρωτοτύπου.

Ἄν. Σ. Β.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΒΟΥ

Κύριε συνάδελφε! Οἱ *Καιροί*, καθὼ ἐντελῶς
ἀγγλίζοντες, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ᾖναι καὶ
φιλοξένοι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ
ἐπιτρέψωσιν εἰς ξένον, ὅστις συνείησε νὰ παρα-
κολουθῆ ἐν αὐτοῖς, ὡς ἐν ἀρχαίῳ βενετικῷ κα-
τόπτρῳ, πάντας τοὺς κυματισμοὺς τῆς κοινῆς
γνώμης, νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν εὐρείαν αὐτῶν
δημοσιότητα τοὺς ἐγκαρδιούς καὶ εὐγνώμονας
ἀποχαριστισμοὺς του. Οἱ Ἀγγλοὶ οἱ περιποιη-
θέντες τοὺς συμπατριώτας μου καὶ ἐμὲ εἶναι λίαν
πολυάριθμοι, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ τοὺς εὐχα-
ριστήσωμεν ἕνα ἕκαστον ἰδίᾳ. Ἐκτός δὲ τούτου,
ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ τὰ Μουσεῖά σας,
ἅτινα μᾶς ἐπέδειξαν τόσα ἀριστουργήματα· τοὺς
περιπάτους σας, ὅπου ἐθαυμάσαμεν τὰς ὠραιο-
τέρας τοῦ κόσμου γυναῖκας· τοὺς παραδείσους
σας, ὅτινες ἤθησαν, οὕτως εἶπεῖν, πρὸς χάριν
μας τὸν ἥλιόν σας, ὅστις εἰς μίαν ἐβδομάδα
μᾶς ἐφιλοδώρησε τρεῖς ὠραίας ἡμέρας, καὶ τὸ
ὠραῖον τοῦτο ἀγγλικὸν ἔαρ, ὅπερ, ἐν τῇ δροσε-
ρότητι καὶ τῇ ἰδιοτρόπῳ αὐτοῦ χάριτι, ἐνθυ-
μίζει κάπως τὸν βρεγμένον Ἐρωτα τοῦ Ἀνα-
κρέοντος.

Τὸ «Φιλολογικὸν Συνδριον τοῦ Λονδίνου»,
πλὴν τῶν ἀποτελεσμάτων, ὅσα εὐλόγως ἐξ αὐ-
τοῦ ἀπεξεδεχόμεθα, παρήγαγε καὶ καρποὺς ἀ-
προσδοκῆτους. Δὲν ἐξωκείωσε μόνον πρὸς ἀλλή-
λους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν τε-
τάρτην δύναμιν παρὰ δύο λαοῖς, ὅτινες ἐκ φύ-
σεως ῥέπουσιν εἰς συνεννόησιν· ἀλλὰ προσήγγισε
τοὺς τόπους, ἐβράχυνε τὸν πορθμὸν καὶ δὲν ἀμ-
φιβάλλω ὅτι ὁ διάπλους μου κατὰ τὴν ἐπάνοδον
ἔσται συντομώτερος, ἢ κατὰ τὴν ἀφίξιν. Μετὰ
τινας ἀκόμη ἐπισκέψεις ἀγγλῶν συγγραφέων ἐν
Γαλλίᾳ καὶ γάλλων ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν θὰ ἔχωμεν
πλέον ἀνάγκην τῆς ὑποβρυχίου σύριγγος.

Ἡ ὑποδεξίωσις, ἧς ἠξιώσατε ἡμᾶς, καὶ ἡ τι-
μητικὴ συμπάθεια, ἣν ἀπονέμετε εἰς τοὺς ἐν
Λονδίῳ ἡμετέρους ἠθοποιοὺς, θὰ ἀναθερμάνωσι
πολλὰς καρδίας ἐν Γαλλίᾳ. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι οἱ
συμπολιταὶ μου δὲν θὰ μάθωσιν ἀνευ ἐμβριθοῦς
συγκινήσεως, ὅτι τὴν ἐσπέραν τοῦ σαββάτου,
εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ *Savage Club*, ὁ προεδρεύων
τῆς ἐστῆς εὐγενῆς καὶ εὐφυῆς Λόρδος ἐκάθητο
μεταξὺ τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ μεγίστου ῥήτορος
τῆς Ἀγγλίας, καὶ τοῦ γηραιοῦ φίλου μου Γῶτ,
τοῦ μεγίστου ἡμῶν δραματικοῦ καλλιτέχνου.
Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία συν-
ετέλεσε πλειότερον ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἡμέρας εἰς
τὴν συνένωσιν τῶν πνευμάτων καὶ τῶν καρδιῶν,
παρ' ὅσον θὰ κατώρθου τοῦτο ἐπὶ ἐξάμηνον ὁ-
λόκληρος ἡ διπλωματία. Οὐδὲν ἰσχύει τόσον

πρὸς διασκέδασιν μικρῶν νεφῶν, ὅσον ἡ πνοὴ διανοιῶν ἐξόχων, οἶαι ἡ τοῦ Μολιέρου καὶ ἡ τοῦ Βίκτωρος Οὐγίου.

Ἡ παροδικὴ παρανόησις ἦτις, ἐὰν δὲν ἐτάραξεν, ἐψύχρανε τοῦ ἀχίστον τὴν ἀμοιβαίαν φιλίαν τῶν δύο ἐθνῶν, δὲν εἶχε πολλὴν σπουδαιότητα καὶ κατ' οὐδένα τρόπον ἠδύνατο νὰ ἀπολύσῃ καταιγίδας. Προῦκειτο περὶ μικροῦ λαοῦ, περὶ οὗ ἦτε Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία εἰξεύρουσιν ὅτι ἔχει οἴκημα λίαν στενόχωρον καὶ εἰς τὸν ἀμφότεραι εὐχονται ὅρα ἤττον πνιγηρά. Οὐδεὶς ἐκολάκευσε τοὺς Ἕλληνας ὀλιγώτερον ἑμῶν· καὶ τοὶ δὲ ἔλπαι μοι εἶναι προσφιλεῖς, νέος ἔτι ἐφήρμοσα κατ' αὐτῶν, αὐστηρότερον ἴσως τοῦ δέοντος, τὸ παλαιὸν ἀπόφθεγμα *qui bene amat bene castigat* (ὁ σφοδρῶς ἀγαπῶν καὶ σφοδρῶς παιδεύει). Δικαιοῦμαι λοιπὸν ὁπωσοῦν νὰ τύχω ἀκράσεως λέγων ὅτι ὁ λαὸς οὗτος εἶναι εὐφρόστατος, βέκτης καὶ ἀνδρείος καὶ ὅτι ἀνήκει ἀναντιρρήτως εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀπὸ τινων ἐτῶν προώδεσε κατὰ πάντα, καὶ ἰδίως κατὰ φρόνησιν. Εἶναι λοιπὸν ἄξιος νὰ ζήσῃ καὶ ἐν τούτοις ἡ διπλωματία δὲν τὸν ἐδημιούργησε βιώσιμον. Ἡ στενὴ χώρα, ὅπου τὸν περιέσφιγγαν, στερεῖται καλλιεργησίμου γῆς καὶ ὁμοιάζει ἄσκαρον ὄστου. Ἐὰν ὁ ὠραῖος οὗτος τόπος περιήλθεν εἰς τὴν ἐλευσινότητα αὐτὴν καὶ τὰς ἀνυπερβλήτους οἰκονομικὰς δυσχερείας, δὲν πταίει ἡ δεινότης τῶν νῦν κατοίκων, ἀλλ' ἡ ἀκηθία τῶν ἄλλοτε δεσποτῶν. Τὰ πλεῖστα τῶν ἐλαττωμάτων, ἐφ' οἷς καί ζουσι τοὺς Ἕλληνας, ἡ πρὸς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα μακία, ἡ θεοσθηρία, τὸ φιλοτάραχον, ἡ ἀστάθεια, τὸ κατακτητικὸν πνεῦμα εὐρίσκουσι καὶ ἐξήγησιν καὶ συγγνώμην, ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ εἰρηνικὴ ζωὴ ἐν τῷ κλωθῷ, ὅπου τοὺς ἐνέκλεισεν ἡ Εὐρώπη. Ὁ φυλακίζων σκίουρον ἐντὸς πλεκτοῦ κυλίνδρου θὰ εἶγεν ἄδικον καταρῶμενος τὸ μικρὸν ζῶον ὡς οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν ἀναπαυόμενον.

Ἡ συχναὶ δικάια καὶ μεγάλῃμος Ἀγγλία ἐξετέλεσε μεγάλην τὴν πολιτικὴν ἠθικότητα πράξιν, ὅτε ἀπέθετο ἐκουσίως τὴν προστασίαν τῆς Ἑπτανήσου καὶ προσέθηκε τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπαρχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν μᾶς φαίνεται παράδοξον ὅτι δυστροπεῖ νῦν νὰ κάμῃ καὶ νέαν γενναιοδωρίαν ἐκ ξένης περιουσίας. Ἡ ἐπέκτασις τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι πλέον ἐφικτή, χωρὶς νὰ περικοπῇ ἡ Τουρκία, καὶ ὑμεῖς ἀνελάβετε νὰ σώσητε ὅτι ἀπέμεινεν ἐκ τῆς τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας. Οὗτος εἶναι ὁ λόγος δι' ὃν δὲν συνεφωνήσατε μεθ' ἡμῶν περὶ τῆς ἐρμηνείας εὐχῆς τινος τοῦ βερολινεῖου συνεδρίου. Ἡμεῖς μὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ δώσωμεν κατὶ πλεῖστον, σεῖς δὲ κατὶ ὀλιγώτερον. Τὸ ζήτημα εἶναι περὶ μέτρου. Ἀλλ' ἡ μὲν Γαλλία εἶναι λίαν ἐχέφρων, ὥστε νὰ σῆς ζητήσῃ τὸ ἀδύνατον, ὑμεῖς δὲ λίαν

φιλάθρωποι, ὥστε νὰ μᾶς ἀρνηθῆτε τὸ δυνατόν.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν ἐὰν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Τούρκους δὲν συμφέρει νὰ εὐχαριστήσωσι τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ παράσχωσιν αὐτοῖς ἐνασχόλησιν ἐπὶ πεντηκονταετίαν. Ἐπιθέσατε αὐτοὺς κυρίους τῶν Ἰωαννίνων, τῆς πόλεως αὐτῆς τῆς ἐλληνικῆς ὅσον καὶ αἱ Ἀθήναι, καὶ εἶπατε ἐὰν ἡ τακτοποίησις τῆς νέας αὐτῆς χώρας, ἡ κατασκευὴ ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων, ἡ ἐκμετάλλευσις δασῶν καὶ μεταλλείων καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς δὲν ἀπαιτοῦσιν ἡμῖν αἰῶνα χρηστῆς, ὠφελίμου καὶ πραῦντικῆς ἐργασίας.

Ἐν τέλει δὲ λίαν θὰ ἐξεπληττόμην ἐὰν ἡ ἔμφρων καὶ προνοητικὴ Ἀγγλία δὲν κατενόει πόσον ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἀντιπάζωμεν εἰς τὸν Πανσλαβισμόν, τὸν κοινὸν ἡμῶν κίνδυνον, τὸ σφρίγγος καὶ τὴν λαμπρὰν ζωτικότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλὰ σύγγνωτε! Ὀλίγου δεῖν, ἐλησμονοῦν, Κύριε, ὅτι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀνήκω εἰς τὴν πολιτικὴν ὕμῶν σύνταξιν. Συγχωρήσατε τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἔλαβον, καὶ μὴ ἐκλάβητε αὐτὴν ἄλλως, ἢ ὡς ἀπόδειξιν βαθείας καὶ εὐλικρινοῦς ἐπιθυμίας νὰ παραγκωνίσω ὅ,τι μᾶς διαίρει καὶ νὰ ἐξάρω ὅ,τι μᾶς συνδέει.

Ἀπὸ καρδίας ὑμέτερος.

Ἐν Λονδίῳ 4[16] ἰουνίου. ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΙΚΑΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ Eugène Melchior de Vogué.]

Ὁ ἅγιος τάφος.

Ὁ ἅγιος τάφος εἶνε ἡ καρδία καὶ ἀφορμὴ τῶν χριστιανικῶν Ἱεροσολύμων, ἅτινα συμπιέζονται περὶ τὴν παλαιὰν φραγκικὴν ἐκκλησίαν ὡς ἡ μωαμεθανικὴ πόλις περὶ τὸ τζαμίον τοῦ Ὁμάρ. Ὁ εὐρὺς ναὸς ἔμεινεν, ὡς αἱ φραγκικαὶ μητροπόλεις τῶν μέσων αἰῶνων, οἶκος κοινὸς ἔνθα ὁ τε θρησκευτικὸς καὶ ὁ θύραθεν βίος διεξάγονται ἐπ' ἴσης. Περιλειόμενος ὑπὸ τριπλοῦ περιβάλλου μοναστηρίου, ὅτε μὲν εἰσχωρεῖ μέχρις αὐτῶν διὰ τῶν προεκτεινομένων παρεκκλησίων του, ὅτε δὲ διασχίζεται ὑπὸ τῶν κελλίων αὐτῶν, τῶν σευσφυλακείων, τῶν κοινοβίων. Σύστημα σύνθετον διαδρόμων, παρόδων, κλιμάκων, θυρῶν περιπλέκει τὰς κατοικίας τῶν μοναχῶν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ· τὰ ἐκκλησιδῆρια τὰ λελαξευμένα ἐν τῷ βράχῳ, τὰ δωμάτια τῶν φρουρῶν, τὰ διβάνια τῶν Τούρκων φυλάκων, αἱ ἀποθηκαὶ ἐλαιῶν καὶ κηρίων πάντα ταῦτα συγχροῦνται ἐν τῷ λιθίνῳ τούτῳ κόσμῳ, ἔνθα ὁ Quasimodo θὰ ἠδύνατο νὰ αναθρέψῃ οἰκογένειαν. Κατανοεῖ τις τοὺς ἁγίους ἀνδρας οἵτινες ἐζήσαν εἰκοσι καὶ τριάκοντα ἔτη χωρὶς νὰ ἐξέλθωσι τῶν τοίχων τούτων.

Ἄς εἰσέλθωμεν λοιπὸν ὀλίγον εἰκῆ, ζητοῦντες τὰς ζωγραφικὰς σκηνὰς, τὰς θλιβεράς ἢ συγ-